

Весь — від китів до попелиць,
З усіх полиць, з найменших шпарок
Товстим вогнем горлянку шпарить:
“О, виглядом не помились!”
Струмують душі й з-під поли.
Завинувсь в кокон краєвид.
Кліткують плоть, нутро і вид.
Пльоткують — лико з лиць у кадовб.
О леле, видмухом — чекати,
О леле, полиском — вщухати,
По вінця в присмерк попелищ?
Дороги інші пролились
Обабіч галасу й хули,
Де в сонця світловій калосі
Добро і зло до брів полощуть,
ІЦоб сходив присок з зайвих спрощень.
У вусі — помідорна проща
Розпростує плащі і площі.
Дідок краєчком неба диба:
“Диво моє юродиве,
Та куди ж ти дивишся?”
В роти і пащі літо ллють
(Зір жабуринням рознесло),
Одне лице об’єднує два тіла.
Гляди, базар ударить з тилу,
Оновиться з багна і пилу —
Не винесеш і голови.
Базар клітина ясновидь.
Базар незримих перевершив
І дивиться через рукав:
Над глечиками з молока
Пливе сновидь плакучий вершник
В пошитім піджаку з легень,
Цибатий грім за ним іде,
Джмеля притисши до грудей.
Все небо в потрухах.
“Розруха!” — волають ридма.
Рев і регіт. —
“Лови, лови!” — лукавства крілик
Відкрив стіну всевиддя з крелі
(О, прірва остаточних скреслень!) —
Війнуло холодком і хлором —
Базар метрові дрофи вкрили.
Повз ятки, повз світи сідух

Летить вогнеступальний дух.
Базар морське підводить вухо.
Під жовті вибухи задухи
Під парасольки плінний дах
В'їжджає лінощів підвода
(Розвиднилось на всю губу).
Базар підшви погубив
Від світлоносної ходи ...
Щавлеву гриву грім підводить,
Щоб воском зір, і в попіл вади —
Нехай крізь вату слух приваблять
У вилив проміжної мови.
Безмежність — мозку довгі милі.
Медузну дійсність спалах меле
В сліпучу нерухомість мальви
(Не зупиняйся, живцем бо сплять!).
З кісток на світ вирує піна.
Базар занурив в серце палець
І творить трепетне із пилу:
Зі скойки виникають леви:
Несуть за кільця довге око —
Для скрині сну справляють віко.
Снують жовтки через провалля.
Копита, лапи жужмом валять,
Тіла струмують, охри вилив
(На людство світову обраву
Сипнуло зі шкільної лави) —
Базар горлянку чорним лоем —
В нутро світанків, в тиші злам
Буття тримають на вузлах,
Аж юродивий за юрбою
Із пазухи себе виймає:
“Нехай охайністю облають,
Назавжди весь до дна тобою,
У невагомість, в невігойність,
Язик, що обернувся гіпсом,
Прийми засліпленого гостя!”
Базар летить і в леті гусне.
Фугасом гасять плоть і душу,
Зозульні друзки сну додавши.
Базар свідомість кренделює:
Там — спалах сну, там — деревію,
Там смажать пиріжок в олії,
Перекупки на світ волають.
Хто їде звуком, хто — волами,
І душу з тіла крик виламує.

Крізь високосні башти жому
(Базар весь приском напружинивсь
І просторікує ножами)
Якийсь голісінький віщун
Утробою в трубу віща:
“О дійсности оманне дійство,
Тобі по вуха весь віддамся!
Всю душу, помисли — доценту.
Всю пам'ять, — дошками, дощами.
О вихор невимовний щему,
О радосте, хрящами щит,
Віками в помислах лящи!”